

fattede hans Fortællinger som selskabelig Underholdning og tilkendegav ham sin Anerkendelse med hyppige Udbrud.

»Hvor interessant! . . . De stakkels Unger! . . . Tænk, at det er Virkelighed!«

Saa opgav Pastor Gaardbo ogsaa dette Emne og tav stille. Til al Lykke aabnedes Døren lidt efter for en ny Gæst.

Det var Redaktør Danielsen, Enslevs fynske Ærendsvend, en yngre, rundrygget Mand med et stort Smil i et fedt skinnende Fuldmaaneansigt. Enslev plejede at sige om ham, at han saae ud, som om han var kommen til Verden gennem Smørhullet i et Fad Grød.

Han hilste paa Præsten som Katten paa Hunden. Han kom just fra en ny Konference med sin Herre og havde her faaet tildelt den Opgave at gennemføre Jægermesterens Valg ved ethvert Middel.

Døren gik igen op. Gæsterne begyndte at fylde Stuen. Efter et Kvartertids Forløb var Selskabet samlet, og Enslev viste sig. Man gik straks tilbords. Hædersgæsten førte Husets Frue, Jægermesteren sin Tante, mens Amdtsraadsmedlem Jørgen Mosgaard skred afsted med Lorgnetten paa Næsen og Frøken Søholm under Armen.

Jyttes Kavalier var den gamle Dyrlæge, en døv Mand, der gjorde hende den Tjeneste at passe sig selv og lade hende i Fred. Lige overfor hende paa